

Het was maar één mailtje...

LONNEKE VAN ENGELEN

© Lonneke van Engelen, 2022

Ontwerp omslag: Communicatie Team
Fotografie omslag: No Point Fotostudio
Redactie: Haags Bureau | Boekenmakers
Binnenwerk: Haags Bureau | Boekenmakers
Drukwerk: New Energy Books

ISBN 978-90-831390-3-6

NUR 301

Uitgeverij MIJ
www.lonnekevanengelen.nl

Dit boek is ook beschikbaar als e-book

ISBN 978-90-831390-5-0

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Met een ruk trek ik mijn auto terug naar het midden van de weg.

M'n telefoon valt, stuitert via de versnellingspook naar rechts en verdwijnt, uiteraard, onder de passagiersstoel.

De man op de fiets die ik net weet te ontwijken, kijkt verontwaardigd over zijn schouder.

Zijn blik verraadt zijn vermoeden: ja hoor, een vrouw achter het stuur.

'Godver,' vloek ik, en ik kijk hem schuld bewust aan.

'Sorry,' zeg ik er nog achteraan. Geen idee of-ie het ziet.

Het stepje dat tegen mijn wang hangt, duw ik terug.

In een waas van verdriet probeer ik de wijk uit te manoeuvreren.

'Fuck, fuck, fuck,' tier ik tegen mezelf, terwijl ik mijn tranen laat gaan. Van schrik, en van boosheid.

Zwalkend door de straat, in een overvolle stationswagen, zoek ik op de tast naar mijn mobiel onder de stoel naast me. Nooit valt-ie netjes in de middenconsole zodat ik 'm zonder al te veel capriolen kan pakken.

Nee hoor, die verdwijnt natuurlijk naar een onmogelijke

plek waar ik nét niet bij kan.

‘Schatje, gaat het?’ klinkt het in de verte.

‘Shit, sorry,’ roep ik hard, in de hoop dat Raf me hoort. ‘Ik ben er nog!’

Tranen vermengd met mascara druppelen op mijn sjaal.

Ik moet die verdomde telefoon hebben.

Mijn vingertoppen voelen het koude schermpje.

Ik kan hem net niet grijpen.

Ik buig nog ietsje verder.

Met mijn linkerhand aan het stuur en zonder zicht op de weg doe ik een laatste poging.

Bam!

Vol tegen de stoepwand.

Van schrik trap ik hard op de rem en met een schok komt mijn auto tot stilstand. In *slow motion* buitelen de losse spullen vanuit de achterbak naar voren.

Snel duik ik onder de stoel en pak mijn mobiel.

‘Nee,’ zeg ik tegen Raf, ‘het gaat helemaal niet.’

Met mijn telefoon tussen m’n hoofd en schouder geklemd probeer ik een paar losse spullen terug naar achteren te moffelen. Dat verdomde stepje wil niet en zakt weer tegen mijn wang.

‘Rustig aan, lieverd, dadelijk gaat het nog helemaal mis.’

Rafs woorden zijn goed bedoeld, maar zinloos. Alles is al helemaal mis.

‘Verdomme, dat ging maar net goed,’ snik ik. ‘Ik reed bijna een vent van z’n fiets.’

‘Hang maar op. Rij rustig hierheen en kijk uit,’ maant Raf me.

Zonder te antwoorden volg ik zijn instructies.

Vlagen van het gesprek met Meneer en Rutger eisen de aandacht in mijn hoofd. Zodra ik op de snelweg ben, geef ik die gedachten de ruimte om te overzien wat ik in godsnaam

aan het doen ben.

In een waas van emoties heb ik thuis de boel bij elkaar gegraaid en in mijn auto gepropt. Dat stepje kon er nog wel bij, dacht ik. Dat verrekte kutstepje dat me, beukend tegen mijn wang, wakker probeert te schudden uit deze psychose.

‘Lekker bezig, Lon,’ complimenteer ik mezelf met de chaos waarin ik ben beland. Wat was het credo ook alweer? *In tijden van vreugde en verdriet, besluiten neem ze niet!*

Nou, da’s niet helemaal gelukt.

Ik trek bij Raf in, heb ik zojuist bedacht.

Een briljant idee, ondanks dat me in een vurig betoog duidelijk is gemaakt dat Meneer dit op alle mogelijke manieren gaat tegenwerken.

De stem van Rutger dreint weer door mijn hoofd. ‘Verhuizen is een idioot idee en het slaat helemaal nergens op. En ik ga ervoor zorgen dat het niet gebeurt.’

Het was intimiderend.

Kleinerend zelfs.

Er is, of was, nog helemaal geen plan om te verhuizen. Meneer had gewoon met mij kunnen praten. Maar nee, meteen weer huilend naar zijn vriendje rennen.

Is het zijn onmacht?

Of is hij maar op één ding uit?

Mij laten boeten, flink laten boeten, voor het feit dat ik bij hem ben weggegaan?

Het gesprek met Rutger en Meneer blijft echoën.

Nou ja, met Meneer...

Geen woord, werkelijk waar geen woord heeft-ie gezegd. Schaapachtig zat-ie daar en liet Rutger het vuile werk doen. De enige gedachte die me opbeurt, is de bevestiging dat scheiden de beste beslissing ooit is geweest.

Het beeld van Meneer, ineengedoken naast me, dringt zich

weer aan me op. En Rutger maar razen.

Het geeft me buikpijn en tegelijkertijd ook voldoening.

Wat ben je nou voor een vent als je dit laat gebeuren?

Zelf je huwelijk de shit in helpen om vervolgens je vriendje poep te laten scheppen.

Het beetje voldoening dat ik voel, wordt rap weggedrukt door het besef dat samenwonen onmogelijk is. Tenminste, als Meneer geen toestemming geeft om te verhuizen.

Bij die wetenschap zwelt mijn verdriet aan tot lichte paniek.

‘Rustig blijven Lon, rustig blijven,’ sommeer ik mezelf.

De afslag richting het huis van Raf is in zicht.

‘Wat moet ik nou,’ jammer ik, ‘wat moet ik nou?’

De laatste kilometers ontgaan me volledig.

Mijn lichte paniek is inmiddels ontaard in radeloosheid.

Geen idee waar ik zojuist heb gereden en geen idee dát ik heb gereden.

2

Raf wacht me buiten op.

Ik stap uit en hou me sterk.

Mijn non-verbale talent waarschuwt hem. De paniek op mijn gezicht is niet te missen.

Hij loopt naar me toe en houdt me stevig vast.

Ik huil, heel hard.

Als een stortvloed die bergafwaarts dendert, laat ik alle ellende, spanning en stress de vrije loop.

Mijn knieën knikken, letterlijk, en ik zak een beetje ineen.

Ik kan niet meer.

Raf buigt naar achteren, pakt mijn gezicht vast, kijkt me aan en schiet in de lach.

‘Je ziet er niet uit,’ zegt hij.

‘Nou en,’ snik ik, en haal zonder enige gêne mijn neus op. ‘Ik weet het gewoon allemaal niet meer.’

Alsof het zin heeft om mijn besmeurde clownsgezicht nog enigszins toonbaar te krijgen, doet Raf een verwoede poging om de uitgelopen make-up van mijn gezicht te vegen.

‘Kom eens hier, meissie. Doe eens even rustig.’

‘Neehee,’ haal ik kermend uit. ‘Ik kan niet rustig doen. Ik, ik, ik, ik kaniet meeheer, ik wihil nichiet meer...’

Gelukkig kan ik mezelf niet zien.

Snot blijft uit mijn neus druipen. Mijn ogen voelen opgezwollen en ik krijg amper lucht, door al dat snot.

Het moet vreselijk zijn.

‘Het is me allemaal te veeheeleel... zo kut... het is allemaal zohoo kut... ik weeheeet het allemaal niet meer...’

Mijn gejammer krijg ik niet onder controle. Ik blijf brullen.

‘Dit kan toch oohook niet, ik kan hier toch helemaal niehiet komen wonen. Hij was zo gemeehemeen, hij wil me helemaal kapot hehebben. Ik weeheet het allemaahaal niet meer. Wat moehoet ik nou?’

‘Zo te zien kun je hier gewoon intrekken.’ Raf kijkt naar mijn auto. ‘Je hebt alles bij je.’

Ik kan er niet om lachen en blijf nog even in mijn misère hangen.

‘Lieverd, doe eens even rustig.’ Hij zet een stapje naar achter om me letterlijk lucht te geven.

‘Kijk me eens aan,’ zegt hij streng.

Hij pakt me bij mijn bovenarmen. Zijn grip is strak.

‘Diep ademhalen,’ beveelt-ie.

Ik geef geen gehoor. Mijn gesnik gaat in volle hevigheid door.

Hij schudt aan mijn schouders.

‘Hé, stop eens met huilen.’

Hij beveelt niet meer, hij dwingt me.

‘Nee, niet zo, niet zo janken,’ klinkt het boos. ‘Ademhalen. Hup. Diep in.’

Raf duwt mijn kin omhoog en dwingt me om hem aan te kijken. ‘Inademen. Ja. Diep. En uit. Nog een keer.’

Mijn hoofd wordt helder.

Ik krijg weer lucht.

Het snot wordt er niet minder om.

Inmiddels ben ik ervan overtuigd dat onze samenwoon-problematiek zich vanzelf oplost. Ik kan me niet voorstellen dat

Raf ooit nog opgewonden wordt van de opgeblazen en rood aangelopen verwilderde bosnimf die hij voor zich heeft.

‘Je zou jezelf eens moeten zien,’ bevestigt hij mijn vermoeden. ‘Je herkent je niet.’

Hij lacht er hard om.

Ik herpak me en recht mijn rug.

‘Dan zoek je maar een ander, ik kan zo weer terugrijden met al mijn spullen,’ snauw ik hem toe.

Raf slaat zijn arm om me heen en geeft me een kus op mijn wang.

‘Kom clowntje, naar binnen. Eerst even wat drinken,’ zegt hij, en hij dirigeert me richting achterdeur.

Binnen schiet ik snel naar boven om het ergste leed van mijn gezicht te poetsen.

Moedeloos kijk ik in de spiegel.

Een grauwe blik, gedecoreerd met rode vlekken en zwarte vegen, kijkt me triest aan. Mijn blik is leeg.

Make-up is zinloos, deze ellende krijg ik niet meer weg.

Schuchter loop ik weer naar beneden.

‘Nou, dat ziet er beter uit.’ Zijn gelach van zojuist maakt plaats voor een liefdevolle blik. ‘Het wordt er allemaal niet charmanter op lieverd, als je je zo laat gaan.’

‘Ik heb toch al verkering,’ zeg ik spottend.

Ik voel me zielig en heb helemaal geen zin in kritiek.

‘Het werd me echt even te veel,’ probeer ik mijn zenuwinzinking goed te praten.

‘Dat had ik in de gaten. Waarom heb je nou alles meegenomen?’

‘Weet ik veel!’ gooi ik er gepikeerd uit. ‘Ik was zo over de zeik van het gesprek. En zo boos. Op Rutger, op lampion.’

Ik voel het zuur alweer opkomen.

‘Die gast ging zo tekeer tegen me. Het sloeg nergens op

wat-ie zei en lampion zat daar maar, als een suf vogeltje, nog beduusd van de klap tegen het raam. Geen stom woord kwam eruit.’ Mijn temperament neemt het over van mijn zielige ik. ‘Dat-ie zelf tegen die ruit is gevlogen, als een blinde mus, kwam niet bij hem op. Alsof het hem verdorie allemaal is aangedaan. Door mij. Je had hem moeten zien zitten.’

‘Ho ho, rustig aan, daar ga je weer,’ weet Raf me te temmen.

‘Ik kan het niet loslaten,’ zeg ik. ‘Het was oneerlijk en lelijk.’

Diep inademen Lon, raast het door mijn hoofd, geen paniek.

Niet weer.

‘Die relatie van jullie is nog maar kort, stelt niks voor,’ doe ik Rutger met een lullig stemmetje na. ‘En wat zei hij nou ook alweer?’

Ik krijg mijn geheugen niet scherp, afgeleid door mijn opwinding.

‘O ja, mijn plan om te verhuizen is idioot en hij gaat er alles aan doen om ervoor te zorgen dat het niet gaat gebeuren.’

Raf schenkt twee glazen wijn in.

‘Hij is toch ook jouw advocaat?’ vraagt-ie.

‘Een hele domme, domme fout van me,’ antwoord ik verslagen, ‘waarbij ik veel te snel ben gegaan. Wijn moet rijpen. Ik heb ’m te snel opengetrokken. Nou, ik kan je zeggen, dat smaakt bitter.’

‘Drink deze maar,’ zegt Raf en hij reikt me een glas aan. ‘Die smaakt vast beter.’

Hij gaat op een van de fauteuils zitten en ik nestel me met opgetrokken benen in de stoel tegenover hem.

‘Hoe heb ik kunnen bedenken dat zijn beste mattie onze scheiding met enige objectiviteit zou regelen?’

Raf geeft geen antwoord op mijn naïeve én retorische vraag.

‘Je kunt dus blijkbaar hele domme dingen doen als je schuldgevoel het voor het zeggen heeft,’ mijmer ik door.

Ter ontspanning, en omdat ik het verdiend heb, drink ik

mijn glas in een paar teugen halfleeg en leun achterover.

‘Dit had ik even nodig.’

Raf zucht. ‘En nu?’

‘Uhm, hier bij jou wonen?’ pols ik voorzichtig.

‘Oh...’ zegt Raf.

Beteuterd kijk ik hem aan. Het welkomstcomité toont weinig enthousiasme.

‘Het is bijna zomervakantie. Woon ik komende weken hier met de kids en na de vakantie zien we wel verder.’ Ik verzin het ter plekke.

‘Ja, oké, misschien,’ klinkt het met twijfel. Mijn creativiteit krijgt weinig waardering van Raf.

‘Wil je niet met mij samen zijn?’ Ik kijk hem smekend aan, met een zielige blik.

Hij vertoont geen enkele emotie.

Zijn antwoord wacht ik niet af.

Hij wil niet bij me zijn, vul ik zelf maar in.

Daar komen de tranen.

Ik laat me gaan en begin weer onbedaarlijk te jammeren.

‘Eerst die klotemiddag en nu wil jij ook niet meer. Zit ik hier met een auto vol zoi.’

Raf rolt met zijn ogen.

Een diepe zucht.

Hier heeft hij geen zin in.

De hint is duidelijk. Ik hou mezelf in.

‘Wil je dat ik hier kom wonen of niet,’ blijf ik doorzeuren.

Zijn uitstraling toont weinig gretigheid. ‘Tuurlijk wil ik dat. Het is alleen een beetje plotseling. Ik was er nog niet bepaald op voorbereid.’

We zeggen even niks en na een tijdje sta ik op.

‘Zal ik mijn spullen maar uitladen?’

‘Is goed,’ klinkt het afwezig.

Ik verwacht weinig medewerking.

Samenwonen, daar moet je toch blij van worden?

De romantische voorstelling die ik erbij had, staat ver af van de koude realiteit die ik in mijn gezicht gesmeten krijg. Met een beetje tegenzin en twijfel begin ik met het naar binnen brengen van mijn inboedel.

Het voelt tegenstrijdig.

Ik weet dat dit eigenlijk niet kan, en toch ga ik maar door.

Gek word ik van het geraas in mijn hoofd.

Elke dag wil ik samen zijn. Dat verlangen is groot, maar mijn kids eisen ook de aandacht op in mijn brij van twijfels en aarzelingen.

Kan ik ze dit aandoen?

Wordt het allemaal niet veel te verwarrend?

En wat als ik straks weer terug moet verhuizen?

Tuurlijk is het leuk als we hier logeren. Een weekendje weg. Blaadjes vegen, rommelen in de zandbak. Dat is van een heel ander kaliber tijdverdrijf dan wanneer je daadwerkelijk samenwoont.

En toch geef ik de leuke momenten voorrang in mijn gedachten. Vooral om mezelf ervan te overtuigen dat het zo moet zijn.

De dozen met spullen voor boven zet ik onderaan de trap. Speelgoed verzamel ik in de garage. Toch best veel wat er uit zo'n achterbak komt. Mijn prins voelt zich niet geroepen om even te helpen. Hij blijft binnen.

Vermoeidheid, én de wijn, jagen mijn emoties weer naar het hoogste punt van de achtbaan. In een hellend wagentje, helemaal bovenaan, net over het randje, kijk ik de diepte in en voel de zenuwen. Ben ik niet gewoon in een onwerkelijk en vooral onmogelijk sprookje beland?

Heb ik niet net zo'n grote plaat voor m'n kop als dat ik Meneer verwijt?

Onbezonnen is het.

Dit slaat helemaal nergens op.

Het is voor mij niet weggelegd dat ik met mijn prins kan samenwonen in een geweldig huis, en dat alles gladjes verloopt. Dit is Eredivisie en ik ben gemaakt voor een of andere kneutercompetitie die voor spek en bonen op zondag mee mag ballen.

Ik ben geen *Champions League*. Ik ben geen *champion*.

Ik ben gewoon een dromerige romanticus die door een giftige combinatie van naïviteit en eigenwijsheid geen enkel zicht meer heeft op de werkelijkheid.

Apatisch ruim ik mijn auto uit.

Een van de tassen zit vastgeklemd tussen de dozen.

De opening zit aan de zijkant. Ik heb het niet in de gaten.

Hard trek ik eraan.

De tas schiet los en alles wat erin zit belandt op de grond.

‘Godver!’ roep ik uit.

Lieve, kleurige knuffels met grote ogen kijken me hulpeloos aan.

Treffender kan het niet.

De schattige beestjes die in warme bedjes horen, sleuren me in één ruk weer terug de realiteit in.

‘Shit,’ zeg ik tegen mezelf. ‘Shit, shit, shit.’

Moedeloos zak ik neer op de rand van de achterbak.

Ik raap de knuffels op. Dit kan ik ze niet aandoen.

Het lukt me niet om me te vermannen en al helemaal niet om de knuffels naar de kamertjes van de kinderen te brengen.

Ik wil het zo graag goed voor ze doen, ik wil mijn jongens een toekomst bieden met perspectief, met een moeder die blij en gelukkig is. Had ik dan toch gewoon bij Meneer moeten blijven? Voor hen?

Is dit misschien de kuil waar ik altijd in val?

Al mijn hele leven?

Mijn eigen verdienste van wispelturigheid.

Van te snel knopen doorhakken die misschien best een mooie strik hadden kunnen worden?

De eerste was een kalverliefde.

Ik was net zeventien, hij al negentien.

Lieve jongen, aardig én knap.

We deden kalverliefde-dingen. Gingen samen naar Madurodam, keken een film of gingen flipperen in het café.

Heel onschuldig.

Hij was mijn eerste.

Het gebeurde lief en teder. Ik had me dat moment niet beter kunnen wensen. Ontmaagd worden door je eerste echte verkering, in plaats van door een dronken onenightstand na een hockeyfeest. Had ook gekund.

Ruim tweeënhalf jaar waren we samen.

Het kabbelde, het was prima.

Na zijn stage van zes maanden in Engeland, die mij weer ruimte bood voor mijn eigen leven, stond ik klaar om hem te verwelkomen.

‘Ik wil ermee stoppen,’ was mijn reactie op het weerzien.

Hij begreep er helemaal niks van.

Ik was er gewoon klaar mee.

Dat werd me niet in dank afgenomen.

Daarna werd het serieuzer.

Ik heb het zelfs gered tot samenwonen.

Wat was ik verliefd op nummer twee.

Veel ouder dan ik, en dus veel interessanter. Hij woonde op zichzelf, had een auto.

Eenentwintig was ik, toen we samen een huis kochten.

Niet omdat het moest, maar het kwam voorbij. We konden het overnemen van zijn collega, voor een fijn prijsje en zonder

makelaar. Dat scheelde.

Daar zat ik dan, in een tweekapper, in een dorp waar niks te beleven viel.

We gingen niet meer de stad in, zaten elke avond samen op de bank. Op zondag bij zijn ouders langs en om zes uur de pannen op tafel.

Op een donderdagavond, boven de aardappels, de pannen stonden er nog, zei ik het: 'Ik wil ermee stoppen.'

Woest was-ie.

We woonden er net zes maanden. Ik wilde echt niet meer.

Na het eten belde ik mijn broer om mijn besluit mede te delen.

'Ik heb morgen een busje beschikbaar, zet alles maar klaar,' was zijn praktische invulling van steun en toeverlaat.

En vrijdagavond was ik weg.

Nummer twee wilde graag in ons huis blijven, dus heeft zijn vader me uitgekocht. En van dat geld kocht ik een auto.

Een nieuwe.

De zolder had ik bij mijn vertrek voor het gemak buiten beschouwing gelaten en na een maand of twee werd me vriendelijk doch dringend verzocht om mijn resterende meuk op te komen halen.

Dat deed ik.

Met mijn nieuwe auto.

Dat werd niet gewaardeerd.

Van kwaaiigheid heeft-ie er een deuk in getrapt. Niet aardig, wel terecht, misschien. En ach, die eerste deuk in je nieuwe auto kun je beter maar zo snel mogelijk gehad hebben.

Daarop volgde een kortstondig tussendoortje.

Geen seks, wel charmante verleiding en hevig zoenen.

Het betrof, saillant detail, een van de beste vrienden van mijn broer.

Prima partij, de families kenden elkaar, praktisch samen opgegroeid.

Achteraf was het een interessant alternatief.

Ik wilde het niet, vond het te ongemakkelijk. Alsof ik met mijn eigen broer stond te zoenen.

Hij wilde wel, maar wat graag.

De spanning bleef, heel lang. Zelfs nadat ik al jaren met Meneer was. Toen kwam het bericht dat mijn tussendoortje voor zijn werk naar Dubai ging verhuizen.

Spijt had ik, heel veel spijt.

Enfin.

Daar was dus Meneer.

Samenwonen, trouwen én twee kinderen.

Progressie zou je zeggen, en de volle overtuiging dat ik met hem een 25-jarig huwelijksjubileum zou vieren.

Tot die ene zondagavond dus, waar ik voor de derde keer in mijn leven weer de illustere woorden sprak: ‘Ik wil ermee stoppen.’

‘Hoe wil je het de komende dagen gaan doen? Morgen zijn de kids bij jou,’ zegt Raf als mijn auto leeg is.

‘Gewoon rijden. Ik breng jongste naar de opvang, drop oudste op school en dan door naar m’n werk.’

‘Da’s een hele rit,’ luidt zijn intellectuele constatering.

Klopt Raf, dat weet ik, maar ik doe gewoon alsof dat niet zo is.

Echt heel veel keuze heb ik ook niet, m’n hele hebben en houden staat net binnen.

‘Het gaat hem niet om de kinderen,’ draai ik het gesprek.

‘Meneer doet niet eens moeite om het anders te laten lijken. Steeds die smoezen om ze minder te zien.’

‘Dat is wel duidelijk, hij laat jou voor alles opdraaien,’ beaamt Raf.

‘Precies, daar denk ik ook steeds aan. Het is gewoon etteren. Dit doet-ie niet in het belang van die mannekes, sterker nog...’

‘Nee joh,’ onderbreekt Raf me, ‘dat doet-ie helemaal niet voor hen. Hij gunt jou, ons, helemaal niks.’

‘Dat zei m’n moeder ook al. Gewoon jaloers is-ie, volgens haar.’

‘Hij baalt natuurlijk als een stekker dat je weg bent,’ gaat Raf verder. ‘En dan heb je ook nog binnen *no time* een leuke, knappe, slimme, lieve en hele aantrekkelijke vent.’

Rafs zelfingenomen blik maakt me aan het lachen.

‘Met een mooi huis en zwembad,’ dikt-ie de boel nog even aan.

‘Gelukkig is er nog ééntje in de familie die niet aan zichzelf twijfelt,’ mompel ik. Mijn sarcasme omlijst ik met een afkeurende blik.

‘Wat is dat toch met jullie mannen?’ plaag ik. ‘Altijd maar dat piemel meten. Gaat het nou echt en alleen daarom?’

‘Ja, natuurlijk gaat het daarom. Wat denk je zelf?’

Raf richt zijn borst naar voren.

Alpha gaat in de verdediging.

‘Stel dat mijn vrouw me aan de kant zet en de volgende dag aankomt met een leuke, knappe man die het goed voor elkaar heeft. Een collega nota bene, ook niet onbelangrijk. Daar ben je ziek van hoor, als man.’

Ik schud mijn hoofd.

‘Precies daarom ga ik dit niet opgeven,’ zeg ik. ‘Zijn appjes behoeven geen uitleg. Met zijn *ze moet maar oprotten*. En dan doe ik dat, is het ook weer niet goed. Hij geeft niks om de kinderen, het gaat hem om het winnen.’

Raf knikt. ‘Yep, zo zijn mannen.’

Bewonderingswaardig hoe exemplaren van dezelfde soort zonder schroom de tekortkomingen van de gehele soort kunnen erkennen zonder enig gevoel van schaamte.

‘En je moet niet vergeten dat hij dit allemaal niet zag aankomen,’ gaat Raf verder. ‘Hij lekker rotzooien en denken dat-ie ermee wekomt. Dit was natuurlijk niet hoe hij het bedacht had.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zeg ik. ‘Dat snap ik ook wel. Een schatje voor de spanning en de seks, en mij voor de rest. Lekker makkelijk.’

Zouden alle mannen zo denken?

Ik wil nog een wijntje.

‘Jij ook nog?’ vraagt ik Raf, terwijl ik mijn lege glas omhoog hou.

Een verwijtende blik mijn kant op. ‘Dat je dat niet in de gaten had,’ antwoordt-ie.

Ik kijk verbaasd terug. ‘Dat ik wát niet in de gaten had?’

‘Dat hij zo’n lamlul is,’ verwijt Raf me. ‘Je had veel eerder weg moeten gaan.’

‘Pardon?’ gooi ik er verontwaardigd uit.

Gaat Raf mij nou staan te vertellen dat ik het anders had moeten doen?

‘Achtien jaar lang,’ zeg ik bits, ‘achtien jaar ben jij gebleven bij jouw lampion, waarvan je er ongeveer tien hebt lopen rondsletten omdat je niet gelukkig was.’

Het komt er scherp uit. Ik vind het ook echt belachelijk wat-ie uitkraamt.

‘Je blijft toch niet bij zo’n *loser*,’ slingert-ie ongenadig terug.

‘Heb je het nou over jezelf?’ kaats ik snoeihard zijn kant op.

‘Ik snap het niet,’ zwakt Raf z’n vasthoudendheid af.

Met een boze blik maak ik hem duidelijk dat-ie dit soort onzin beter voor zich kan houden.

‘Dat uitgerekend jij dat tegen mij zegt,’ wrijf ik erin. ‘Ik ben nogal snel weggegaan, al zeg ik het zelf.’

‘Het is toch een *loser*, dat zag ik al meteen,’ zegt Raf laaghartig.

Exemplarisch dit.
Zijn schijnheilige blik maakt het sneue geheel af.
'Doe geen moeite,' antwoord ik lacherig, 'ik heb geen piemel.
Er valt weinig te meten.'
Niet begrijpend kijkt-ie me aan.
'Jij wint hoor,' concludeer ik sarcastisch. 'Enne, ik zit hier
met al m'n spullen hè, ik ben sowieso de *loser*.'
De boodschap lijkt aangekomen.
Hij gaat er verder niet op in.
Ik schenk zijn glas bij.
'Het is de laatste schoolweek. De week erop gaan we naar
Zeeland. Ik ga het gewoon proberen,' besluit ik vastberaden.
'Wat ga je tegen je kinderen zeggen?' vraagt Raf.
'Niks.'
Hij fronst. 'Waarom niet?'
'Daar zijn ze veel te jong voor. Het is gewoon zo. Na de
vakantie zie ik wel verder.'
'Het lijkt me belangrijk dat je het vertelt,' dringt hij aan.
Ja tuurlijk, zodat het nieuws snel bij lampion komt en ik
weer gezeik heb.
'Het lijkt me vooral belangrijk dat jij jÓuw kinderen vertelt
hoe het de komende tijd gaat zijn hier. Ik wil niet dat ze verrast
worden. Onze start was al verre van aangenaam.'
'Ja ja, dat vertel ik ze wel.' Zijn achteloze toon overtuigt me
niet.
Ik kijk hem aan, mijn ogen half dichtgeknepen.
'Ja ja is niet genoeg, Raf. Dit moet je goed doen. In ieder
geval eerlijk zijn en er niet weer een of ander kletsverhaal van
maken om de werkelijkheid uit de weg te gaan.'
'Dat weet ik,' probeert-ie me af te poeieren.
'Ja, maar doe je dat?'
Mijn twijfel is groot. Confronteren zit van nature niet in
hem.

‘Het bericht over jullie scheiding verdiende ook geen schoonheidsprijs,’ dram ik door. ‘Je zoon heeft nog maandenlang hoop gehouden.’

‘Jahaa,’ klinkt het geïrriteerd. ‘Dat gaat ook niet meer gebeuren.’

‘Raf, ik meen het serieus.’

Ik ga rechtop zitten en kijk hem doordringend aan.

‘Ik heb jouw jongste twaalf weken geleden voor het eerst ontmoet en kort daarvoor lagen al m’n spullen nog in het zwembad. Hij gaat er echt niet blij mee zijn dat ik hier woon.’

‘Dat weet ik ook wel. Ik pak dat op mijn manier aan.’

Raf gaat de discussie duidelijk uit de weg.

Zijn houding maakt me kotsmisselijk.

Hoe kan-ie hier nou zo laconiek over doen?

Boeit het hem gewoon niet?

Of geeft-ie mij gewoon de schuld als het weer explodeert?

‘Dat overtuigt niet, Raf. We kunnen niet doen alsof ik hier in één keer woon. Dat slaat nergens op.’

Hij staart naar de haard.

‘Neehee,’ probeert-ie mijn gezeur te smoren. ‘Ik zeg het wel tegen ze.’

‘Ja, maar hoe? Morgen tussen de cruesli en de koffie? Jij bent het aan mij en aan hen verplicht om dit serieus aan te pakken.’

‘Ja ja.’

Zijn gebrom staat me niet aan.

Het overtuigt me niet.

Hij kan dit niet.

Volgens mij is-ie doodsbang.

En dan ben ik straks weer de boze stiefmoeder.

En daar loopt het in de regel niet goed mee af.